

præsident, her i Egenskab af Finansminister, om vorø vestindiske Øer. Den økonomiske Misere, vi der lide under, er allerede fremdraget fra andre ærede Taleres Side; navnlig det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (R. Claussen) talte jo forleden derom, og nævned, at vor Mellemregning med Vestindien ifølge det sidste Statsregnskab nu allerede var omtrent 7½ Mill. Kr., og i dette Øjeblik maaske noget højere. Det ærede Medlem glemte endda, eller nævned i alt Fald ikke, at den er adskilligt højere. Der er meget andet, vi have udestaaende i Vestindien, end dette Mellemregningsforhold; han der sigter til, og som har den Størrelse, han nævned, Lægger man f. Eks. dertil de udestaaende Fordringer, vi have ifølge sidste Statsregnskab Side 58, og som beløbe sig til c. 2½ Mill. Kr., komme vi op til omtrent 10 Mill. Kr. og der er maaske mer endda. Med denne Misere for Øje har der ogsaa for lang Tid tilbage Aar efter Aar fra Regeringens Side været forelagt Lovforslag, der sigtede til at komme bort derfra. Saa længe Hr. Estrup var Finansminister — ja, jeg tør ikke sige, om det var fra Begyndelsen af hans Ministertid, men det var i alt Fald i den sidste Aarrække, mens han stod paa denne Plads — forelagde han disse Lovforslag, og Ministeriet Reedtz-Thott gjorde det samme i det første Aar — tror jeg, det var — i det næste Aar kom der intet Forslag derom; men vi tog det nogenlunde med Ro, fordi vi havde en større eller mindre begrundet Forvisning om, at Tiden blev brugt til at søge at løse Spørgsmaalet ad anden Vej, navnlig ved at afhænde Øerne. Nu er vel denne Plan skrinlagt; i alt Fald have jo Forholdene forandret sig saaledes, at man har Grund til at tro, at hvis der har været Bestræbelser oppe i denne Retning, ere disse Bestræbelser i alt Fald for Tiden standsede. Saa var det i Fjor under Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning, at der for den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen) og mig blev Lejlighed til at berøre dette Spørgsmaal over for den højtærede Finansminister. Jeg spurgte Finansministeren — det findes i Folketingsstidende for i Fjor Sp. 1885 fg. — om, med hvilken Hjemmel den højtærede Minister vedblivende hvert Aar sendte denne gode halve Million over til Vestindien. En saadan Hjemmel findes nemlig, saa vidt jeg har kunnet se, intetsteds, navnlig ikke i Paragraf 57 i Kolonialloven, hvor den vel nærmest skulde findes, og jeg bad den

højtærede Minister svare paa, hvor han fandt denne Hjemmel. Saa klarede den højtærede Minister sig let og behændig med denne Udtalelse: „Jeg siger, at jeg staaer med den samme Hjemmel, som mine Forgængere stod.“ Jeg forfulgte ikke Spørgsmaalet videre den Gang; men den ærede Ordfører gentog sin Opfordring til Ministeren om at tage disse Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse og Løsning, og den højtærede Minister svarede saa derpaa: „Imidlertid vil Spørgsmaalet om Ordningen af de vestindiske Forhold ikke komme frem i indeværende Samling, dertil har jeg ikke fundet tilstrækkelig Grund; men jeg erkender, at det er et Spørgsmaal, der som sagt ikke kan hvile, men maa fremdrages i en nær Fremtid.“ Med disse Udtalelser i Minde har det ikke kunnet andet end vække Forundring at høre den højtærede Finansminister i Formiddagsmødet, udtale sig, som om der nu ikke var mere at gøre i denne Sag; det var i sin Orden, at vi gav disse 600,000 Kroner om Aaret til Vestindien som Vederlag for de trykkede Sukkerpriser, som de nu maatte lide under derovre som Følge af vort og andre europæiske Landes Sukkerroedyrkning, der blandt andet her hjemme gennem Afgiften af vor Sukkerroedyrkning indbragte os en Indtægt af 1,800,000 Kr.; naar vi fik denne Indtægt — sagde den højtærede Minister — kunde vi godt afse de 600,000 Kr. til Vestindien. Det maa da forundre enhver, at den højtærede Minister nu synes at slaa sig til Ro med denne Tingenes Tilstand og vil have os til det samme. Det er sikkert en Misforstaaelse, hvis den højtærede Minister tror, at han der er i Overensstemmelse med dette Ting eller i alt Fald dets Flertal; jeg tror, at Tinget fremdeles nærer det allerbestemtteste Ønske om at komme bort fra denne Tingenes Tilstand, og jeg skal bede den højtærede Minister tage under Overvejelse, om der ikke bør arbejdes videre paa at komme bort derfra, være sig nu paa den ene eller den anden Maade. Jeg mener i alt Fald for mit Vedkommende, at Spørgsmaalet om Øernes Afhændelse ikke bør være henlagt ved de forandrede Forhold; men det er jo noget, vi ikke ganske ere Herrø over selv, det erkender jeg, der maa en anden Part til. Derimod ere vi naturligvis Herrø over at regulere Forholdene ovre paa Øerne. I saa Henseende sagde den højtærede Minister jo ogsaa, at man søgte at imødekomme Beboernes Ønsker og at raade nogen Bod paa Misøren ved saa vidt muligt at inddrage de bestaaende Embeder derovre. Det kunde